

КУДИ ВЕДЕ СТЕЖИНКА

Бібліотека журналу «Стежинка»

КУДИ ВЕДЕ СТЕЖИНКА

Укладач Ельвіра Цорн

ЗАРАЗ Я ЩАСЛИВА

Хочу розповісти коротеньку історію, як Ісус Христос віднайшов мене в цьому грішному світі. Мої батьки невіруючі. І я також не знала Бога. Моєю постійною супутницею була самотність. Окрім подружки Галушко Олени, я не мала друзів. Ми з Оленкою приєждували, траплялося, що інколи сварилися, але потім мирилися. Подруга зростала у віруючій родині, а я почувалася нещасною, начебто всіма залишеною, тому й виникали сварки.

Оленка розповідала мені про Бога, про Його любов до людей і що Господь прагне спасіння всього людства. Проте я не хотіла цього чути, бо вважала, що Бога немає, що все це вигадки. А подруга дедалі більше розповідала мені про Христа Спасителя.

Якось, повертаючись зі школи, ми говорили про те, що Ісус Христос прийшов спасти грішних людей – тих, хто Його не пізнав. І

тоді я попросила Оленку поділитися зі мною якоюсь історією з Біблії. Подруга розповіла про Лота... Від почутого мене охопив жах. Моя уява намалювала картину, як гинули люди, що не пізнали Бога, й мені зробилося моторошно. Я прийшла додому, не знаючи, що й робити.

Увечері я завітала до Оленки та розповіла про свої переживання. Але подруга заспокоїла: «Не хвилюйся, все буде добре, ми за тебе помолимося, щоб Господь Бог урятував тебе». Потім додала: «Якщо хочеш, ходімо зі мною на зібрання». Я погодилася. І в неділю ми з сестрою, яка також нічого не знала про Бога, та Оленкою вирушили на зібрання.

Це сталося 23 січня 2000 року. Того дня приїхав хор, й один проповідник розповідав ту саму історію про Лота. Мені ще більше захотілося чути Слово Боже, більше дізнатися про Бога.

Відтоді я та моя сестра відвідуємо зібрання, співаємо прекрасні псалми. Ми прославляємо Бога. Я вдячна Господу за велику милість до нас, віруючих людей, за дарунок вічного життя, за спасіння. Зараз я щаслива, як ніколи, адже вибрала вузьку тернисту стежину до нашого люблячого Ісуса Христа як свого особистого Спасителя.

Ольга ЗАХАРЧУК

МОЄ ПРОБУДЖЕННЯ

Із журналом «Стежинка» я познайомилася наприкінці 2001 року, коли ми тільки-но переїхали до Німеччини (тоді були ще невірними). Це сталося в місті Унна-Массен. Ми зі своїми листами й

документами ходили в євангельську церкву, яка допомагала переселенцям перекладати й заповнювати документи. Поки чекали на свою чергу, на столі я побачила «Стежинку» російською мовою. Моя радість була безмежною, адже я тоді ледь розуміла німецьку.

Я взяла журнал. Тоді я мала багато часу для читання, та, на жаль, ми із собою книжок не привезли. Була лише Біблія, яку ще в Росії подарував один віруючий чоловік. Я читала її, проте нічого не розуміла.

Дитячий журнал мені неабияк сподобався. Це був четвертий випуск за 2001 рік. Я прочитала в ньому оповідання «Павутинка Майзі». Саме з нього й почалося моє пробудження. Це оповідання мене дуже зворушило. А рядки з Біблії: «І все, що тільки чините, робіть від душі, немов Господеві, а не людям!» (Кол. 3:23) – назавжди закарбувалися в душі. Я тоді була при надії, чекала на нашу першу дитину, тому мене постійно переслідував страх, що маля може народитися з фізичними вадами (через власні фізичні проблеми). Але прочитавши це оповідання, я мовила Богу: «Господи, ця дитина для Тебе, не для мене, не для чоловіка. Подбай про неї, благаю». Коли в церкві з'явився наступний випуск «Стежинки», я взяла і його.

Потім ми переїхали до Бад-Ейнхаузена. Народився синочок, і, слава Богові, він був здоровим. Я постійно читала й вивчала зі «Стежинки» напам'ять вірші, а потім розповідала їх синочку. І Бог почав діяти в моєму житті. На початку 2003 року Він привів нас із чоловіком у вільну євангельську церкву Ісуса Христа. Ми показалися. Я охрестилася. Ми навчилися молитися. Стільки чудес і зцілень відбулося в нашій родині та й зараз відбувається, що про всі й не напишеш. Я неймовірно вдячна Богові за спасіння.

Я зберігала ці два випуски «Стежинки» й увесь час міркувала: де можна придбати чи передплатити цей журнал? А коли запитала про це сестру у Христі, то вона повідомила, що цей журнал можна отримувати й тут, у Німеччині. Жінка сказала, що колись і вона сама передплачувала його для своїх дітей (має їх аж дев'ятеро, й усі вони пречудові та виховані у страху й Божій любові), але вони вже виросли, тому залюбки віддасть журнали нам.

Я, звичайно, неабияк зраділа такому скарбу, й синок наш неймовірно тішився. Ми вирішили передплатити «Стежинку» російською та німецькою мовами. Я дуже люблю цей журнал, хоча вже доросла. Щовечора читаю його своєму синочку. Він сам просить мене читати йому «Стежинку», а ще дуже полюбляє розглядати малюнки.

Прикро, що моє дитинство промайнуло без «Стежинки». Я б тоді стількох помилок оминула у своєму житті!

Віолетта РЕЗЛЕР, Німеччина

ПРИМИРИТЕЛЬ

Усі дітки села Кривошиївка (Пензенська обл., Росія), а також їхні батьки сердечно вдячні за пречудовий журнал «Стежинка». Цей журнал – як промінчик сонця, що прорізав морок і темряву. Хай він маленький, але й цього малого цілком достатньо для пробудження в дитячих серцях любові до Господа.

Російське селище – це особливе невігластво у справах віри, це непросипуще пияцтво, лихослів'я, тому діти, живучи посеред цього «пекла», не бачать нічого доброго. Місіонери до нас не приїжджають, євангелізацій ніхто не проводить.

А ось журнал «Стежинка», як ніхто краще, справляється з цим. Він і євангеліст, і місіонер. Навколо нього створено християнський гурток із вивчення Біблії. І тепер щонеділі дітки збираються разом, вивчають християнські пісні, вірші, Слово Боже та, найголовніше, вони почали молитися. Якщо раніше кожна дитина трималася одноосібно, то зараз вони намагаються бути разом, аби поспівати

чи вивчити духовний вірш.

Якось сталося, що посварилися дві подружки. Розстаючись, одна з них промовила: «Якщо прийде “Стежинка”, обов’язково принесіть мені». Цілий місяць дівчатка не спілкувалися, а, випадково зустрівшись, мовчки проходили повз одна одної. Нарешті ми отримали довгоочікуваний журнал. І тоді одна з дівчаток віднесла «Стежинку» подрузі, з якою посварилася. І що ж? Крига ворожнечі скресла – журнал послужив примирителем. Слава нашому Господу за Його любов і милість до нас!

Микола БУТУЗОВ

Я ЗАМИСЛИЛАСЯ

Журнал «Стежинка» допоміг мені прийти до Ісуса Христа. Раніше я була вередливим дівчиськом, і мама не завжди могла за мною глядіти. Тоді ненька звернулася до подруги за порадою щодо виховання, і та дала їй дитячий християнський журнал «Стежинка».

Коли мама показала мені журнал, мене це дуже вразило. Журнал містив кросворд, цікаві оповідання, вірші та багато іншого. Мені надзвичайно сподобалася одна історія, в якій були слова: «Віддай Господу Ісусу життя, коли воно в розквіті». Я замислилася: як я можу це здійснити?

Мама заощадила трохи грошей і придбала мені путівку до християнського табору. Ура, нарешті на літніх канікулах я відпочину в таборі! Однак мені спочатку не подобалося, адже там щодня молилися, вчили «золоті» вірші. Якось ми вивчали такий уривок: «Я

зроблю тебе мудрим, і буду навчати тебе у дорозі, якою ти будеш ходити, Я дам тобі раду, Моє око вважає на тебе!» (Пс. 31:8).

Вожата побачила, що я глибоко замислилася й запитала: «Чи хочеш ти змінити своє життя на краще?» Щось мене спонукало відповісти «так». Я промовила: «О так, я залюбки впущу у своє серце Ісуса Христа». Вона зраділа моєму рішенню. Ми помолилися, і після цього я відчула, як велетенська гора гріхів упала з моїх плечей.

Відтоді я прагну бути схожою на Христа. Відтепер Ісус указує мені шлях. Я покалася 1996 року, в дев'ятирічному віці. В таборі мені подарували Новий Заповіт (мій світильник) і журнал «Стежинка».

Наталія ШУШПАКОВА, Киргизстан

З ВОЛІ ВСЕВИШНЬОГО

Пригадуючи своє колишнє життя, я доходжу висновку, що Господь Бог завжди був милостивим до мене, починаючи від самого народження. Адже моє дитинство припало на голодні, сповнені нужди роки. 1946 – рік мого народження – був повоєнним, голодним і холодним. Продукти за картками мама одержувала, тримаючи мене на руках у довжелезних чергах. Росла я без батька, в оточенні численних маминих сестер і братів, троє з яких померли від голоду та хвороб. Але попри все, я виросла здоровою, життєрадісною, товариською, здобула вищу освіту, маю цікаву роботу.

Але зараз я розумію, що все це відбулося лише з волі Все-

вишнього. Адже раніше вважала (так мене запевняли вчителі та викладачі університету), що людина сама господар свого життя, тож усього повинна досягати власними зусиллями.

Зростала я в невіруючій родині. Щоправда, пригадую, як моя бабуся час від часу побожно хрестилася, віддаючи хвалу Богові. Однак молитов ніхто не знав, Біблію в руках не тримав, тому про життя Ісуса Христа я тривалий час зовсім нічого не знала. Але на все життя закарбувався в моїй пам'яті образ Камелії Янівни – сусідки по будинку. Ця літня жінка відвідувала костел, молилася іконі Маткі Боскі незрозумілою мені польською мовою, а ще допомагала, чим могла, хворим і нужденним. Часто приводила їх додому, годувала й давала щось зі свого одягу. Вона й донині для мене є взірцем доброї християнки.

Але все ж таки моє життя припало на період радянської влади, яка категорично виключала щонайменший натяк на лояльність до віруючих. Активною атеїсткою я не була, ніхто, слава Богу, від мене не вимагав богохульства й не примушував виступати проти Всевишнього. Та сплило ще чимало років, допоки я сама почала шукати зустрічі з Богом.

Наприкінці 80-х років завдяки перебудові релігійна тема стала відкритою для друку. І от можливість читати, тримати в руках Біблію, слухати й чути віруючих навернула мене на стежину до Бога. Пригадую, як вивчила молитву «Отче наш», а потім побожно промовляла її, стоячи перед іконами в церквах і соборах. Я часто відвідувала церкву на православні свята, дотримуючись релігійних ритуалів, ставила під образами свічки, давала милостиню бідним. Навіть здавалося, ніби я вже віруюча. Щоправда, жодного слова не розуміла з вуст священника на церковному богослужінні, було тяжко вистоювати на ногах тривалі години служби, було погано видно, що відбувається біля іконостаса. Проте я вважала, що все це так і треба.

Уперше я відчула радість спілкування з Богом і віруючими, відвідавши зібрання суботників у Києві. Туди нас із чоловіком запросила знайома, донька якої виходила заміж. Я вперше побачила обряд вінчання. Тоді подумала: як би я хотіла мати таку родину, що складається з люблячих братів і сестер. А ще хотіла б, аби

й моя донька знайшла собі чоловіка з-поміж таких-от віруючих. Мені надзвичайно сподобалися та запам'яталися радісні й чуйні обличчя прихожан. Ми з чоловіком почали думати про те, щоб відвідувати цю громаду.

Незабаром мене як редактора дитячого журналу «Малятко» місія «Світло на Сході» запросила на свято журналу «Стежинка». Після свята, яке мені надзвичайно сподобалося своїм теплом, барвистістю й незвичністю, у приміщенні місії відбулася розмова з редакторами дитячих видань щодо проблем виховання дітей і ролі в ньому дитячих журналів.

Не знаю чому, та в цьому спілкуванні я, на відміну від інших гостей, виявила найбільшу активність. Мене, наче магнітом, тягнуло до людей, які влаштували це свято й цю зустріч. Надзвичайно цікавим виявився й сам журнал «Стежинка», про який я знала лише з чужих вуст.

Наступного дня спілкування продовжилося в редакції вже нашого журналу «Малятко». І ось тут я вперше почула відповіді на питання, що давно вже ятрили моє серце, бо були пов'язані з вірою в Бога. Відповідали на них Вальдемар Цорн і пастор Василь Давидюк, і так відверто та зрозуміло, що я відчула: ось із такими людьми хочеться говорити про Бога. Запрошення відвідати зібрання в Будинку Архітектора отримали всі співробітники, але всі, крім мене, поставилися до цього байдуже.

Коли вдома я розповіла про зустріч, чоловік, не вагаючись, погодився піти зі мною на зібрання найближчої неділі. Покаялися ми з чоловіком і дочкою разом тоді ж, у травні, а охрестилися у вересні. 3 травня 1997 року ми в громаді, без якої навіть не уявляємо своє подальше життя. Ось так «Стежинка» в буквальному сенсі цього слова привела мою родину до Бога.

Відчуття радісного спокою на душі, щастя від розуміння сенсу життя, впевненості в майбутньому – все це прийшло, коли я прийняла Ісуса Христа у своє серце.

ЗЦІЛЕННЯ

Мене звати Керимова Юлія, мені 30 років. Хочу поділитися, як Господь дивним чином торкнувся мене через чудовий журнал «Стежинка».

Трапилося це в січні 2000 року. Несподівано захворіла моя донечка Ангеліна, якій на той час виповнилося чотири роки. В дитини раптом почали відмовляти ніжки. Дівчинку обстежили найкращі професори Харкова, та діагноз поставити не могли, оскільки всі аналізи були в нормі. Однак дитині дедалі гіршало. Ночами Ангелінка сильно кричала, жодні знеболювальні не допомагали. Лікарі дивувалися: за всю їхню практику вони не стикалися з таким випадком.

Нічого не лишалося, як чекати, що з часом усе проясниться, та сподіватися на краще. Але чекати я не могла, бачачи страждання своєї дитини. Тоді я ще не розуміла, що ці муки Господь зможе перетворити на благословення. Я вірила, що Бог існує, але щиро до Нього не зверталася, лише виливала Йому свій біль і просила зцілення.

У лікарні я не могла залишатися – психіка не витримувала, підтримки від близьких не було, а лише докори та звинувачення на мою адресу, що недогледіла дитину. Батько донечки, боячись відповідальності, пішов жити до своїх батьків. І ми з Ангелінкою залишилися зі своїм болем сам на сам. Але Господь був поряд, зараз я це розумію, що Він не посилає випробовувань надміру.

Тоді я почала відвідувати православну церкву. У серці жевріла іскорка надії, що Господь Бог допоможе та зцілить мою донечку. І

Господь завжди допомагав. Я бачила це в тому, що не впадала у розпач, а продовжувала жити, крокуючи вперед.

Якось моя мама принесла декілька номерів журналу «Стежинка» за 1995-96 роки. Мама тоді ходила на зібрання в церкву ЄХБ. Для мене її віра була незрозумілою, адже істинною церквою я вважала православну.

Так ось, довго гортала журнали, й мені на очі потрапила історія про одну дівчинку, яка о третій годині ночі опинилася на вулиці у тридцятиградусний мороз. Двері будинку зачинилися, і вона роздягнена замерзає на порозі. Вранці рідні знайшли її під дверима в сидячому положенні, змерзлу. Дівчинці негайно надали медичну допомогу, й обстеження виявило, що мозок дитини мороз не зачепив, лише ліву ногу паралізував. Ця дівчинка вже доросла жінка, вона написала своє свідчення, щоб розповісти, що Бог реальний і Він творить чудеса, щоб люди могли довіряти Йому свої потреби.

Прочитавши це оповідання своїй донечці, я побачила в її очах сльози. Дитина запитала: «Мамо, а Боженька може зцілити мої ніжки?» Пригадую, як усередині мене все перевернулося. Ми з Ангелінкою схилили коліна й почали молитися: «Господи, якщо Ти є, зціли мою донечку». Я пам'ятаю, що саме тієї миті вирішила шукати Бога.

Минув якийсь час, і зцілення прийшло – без втручання лікарів. Хоча медики переконували, що причиною хвороби міг бути швидкий ріст деяких органів в організмі, це й дало ускладнення на ноги, проте я вірила, що це Бог явив Свою славу, аби я та моя дитина через таке потужне випробовування могли Його пізнати.

Улітку 2000 року до нашого міста приїхала група місіонерів із храм-наметом, в якому проповідувалося Слово Боже, і Дух Святий торкнувся мого серця. В жовтні 2000 року я віддала своє серце Господу та присвятила себе служінню Ісусу Христу. Моє серце зараз сповнює радість за таке велике благословення.

НА ШЛЯХУ ДО БІБЛІОТЕКИ

Мене звати Алія, мені 13 років. Хотіла б розповісти історію, що трапилася зі мною три роки тому. Тоді я зовсім не знала Бога й постійно грішила.

Це сталося влітку. Я часто бігала до нашої міської бібліотеки. Якось, прямуючи туди, я пройшла повз двох жінок, які про щось палко спілкувалися, і почула шматок їхньої розмови. Вони говорили, що Ісус Христос прийшов у цей світ урятувати всіх грішників і що Він помер за нас на хресті. Мене це дещо збентежило, бо від самого дитинства мене навчали Корану. Я йшла, міркуючи над почутим.

Зайшовши до бібліотеки, на полиці я побачила журнал, який мене дуже зацікавив. Я взяла його й прочитала назву – «Стежинка». Взявши ще кілька журналів, я вирушила додому. І там із великою зацікавленістю прочитала їх. З них багато дізналася про Ісуса Христа, Його життя, про єдиного Бога. Господь через журнал «Стежинка» показав мені всі мої гріхи, про які раніше я й не здогадувалася.

Потім я пішла до церкви. Я неймовірно вдячна «Стежинці» за те, що вона допомогла пізнати Ісуса Христа як істинного Господа та Спасителя. Журнал «Стежинка» став для мене початком шляху до Бога.

ПАМ'ЯТНИЙ ДЕНЬ

Пам'ятаю той день, коли ми з мамою вперше прийшли до дядька Василя, і там мені подарували чудовий журнал «Стежинка». Це був нульовий номер, а дядько Андрій і дядько Вальдемар зробили в ньому пам'ятний запис. Відтоді я нетерпляче чекаю на журнал «Стежинка», бо дуже люблю його читати.

З того часу багато чого змінилося. Я дізнався про Бога, а коли переглянув фільм «Ісус», то віддав своє серце Ісусу Христу. Моя мама також стала віруючою, а за пів року до Ісуса навернувся й мій тато. Бог багато що змінив у нашій родині. В мене з'явився братик Ярослав, йому два роки, а незабаром у сім'ї буде ще одна дитина. Ми раніше мешкали в Києві, а зараз переїхали до військового містечка, й багато моїх друзів тепер передплачують журнал «Стежинка».

Олексій ГРИБКОВ, Україна

МОЇ ДРУЗИ

Із журналами «Віра і життя», «Стежинка» та «Менора» я познайомилася 1994 року. Ці журнали наводять на добро мою душу.

Відтоді моє життя повністю змінилося, звісно, маю на увазі духовне життя. Попри те, що Біблію я читала, та багато чого в ній не розуміла, проте завдяки журналам на всі свої запитання знаходила відповіді. Переконана, що ці журнали потребую не лише я, а й усі ті, хто їх отримує або ще не отримує. Я надзвичайно тішуся, що в такий непростий час журнали настільки популярні.

1994 року журнали стали моїми друзями, та вперше я познайомилася з ними 1992 року. Тоді ж зі мною стався нещасливий випадок, коли я впала й сильно травмувала голову. Мене оперували в Чернівцях. Однак операція виявилася невдалою, тому направили до Києва. Там мене знову прооперували. В Києві мені було дуже самотньо, бо мама, ледь жива від хвилювань, залишилася вдома, а тато нас залишив, тож мене нікому було втішати. До того ж після операції мене паралізувало.

І ось так, очікуючи на смерть, я лежала в реанімації, потім у палаті, де одна жінка читала мені та своїй дочці «Стежинку», «Віра і життя» й «Менору». І ці журнали стали для мене розрадою, бо тоді я ще не була віруючою. Я неодноразово хотіла накласти на себе руки та завжди згадувала оповідання й вірші з журналів, над якими я так багато міркувала.

Тоді я почала кликати Господа на допомогу. І, слава Богу, в мене все нормалізувалося. Відтоді я шукала адресу «розрадників». А 1994 року знайшла. Того року я покалася. Відтепер у мене все нормально й духовно, й фізично. Слава Богу! Я вступила до медичного училища. Розповідаючи про себе, я хотіла засвідчити, наскільки ми всі потребуємо таких журналів.

Лілія СТАДНИК, Україна

ТІЛЬКИ ЗАРАЗ ЗРОЗУМІЛА

Ось уже другий рік я отримую журнал «Стежинка». Перечитую його з дітьми по кілька разів. Тільки зараз я зрозуміла, що все те, що в ньому пишеться, що ми читали та всотували, і привело нас до Господа. Ми покаялися всією родиною, й тепер не уявляю, як ми раніше жили без Ісуса. Ходили в темряві. Відтепер ми спасенні через дорогоцінну кров Ісуса Христа.

Н. СЕКАРЕВА

ПОДАРУНОК

Уже протягом трьох років наша родина отримує дитячий журнал «Стежинка». Якось ми подарували журнал подружці нашої старшої донечки. Незабаром уся родина цієї дівчинки увірувала. Тато й мама активно служать Господу в нашій церкві, всі стали її членами. «Стежинка» виявилася однією зі стежинок, що веде до людських сердець. А ми набули помічників у благовісті.

У класі, де навчаються наші дівчатка, ми за допомогою журналів проводили християнські свята. Ми використовували вірші та пісні, а також деякі сценки. Вчителька запрошує нас до свого класу для проведення таких заходів. Вона переконана, що «навчати дітей добра» потрібно змалечку.

Ось уже два роки до батьківського комітету нашого третього класу залучені християни. І це дивовижно, як Господь дає нам свободу в благовісті! Звісно, велику допомогу в такому служінні

ми отримуємо від журналу «Стежинка», в якому дуже доступно для дітей і з великою любов'ю викладено заповіді Ісуса Христа.

Багато дорослих, як і ми, завжди нетерпляче та з великою радістю чекають на журнали. Наші літні сестри побажали передплатити журнал «Стежинка» для своїх невіруючих онуків. Ми віримо та сподіваємося, що Добра звістка досягне кожного серця, яке прагне вічне життя.

Т. КОКОВЯКІНА, Росія

Я ОБРАЛА ПРАВИЛЬНИЙ ШЛЯХ

Мені зараз 17 років, і практично все моє дитинство мене виховувала «Стежинка». Досить часто я не сприймала серйозно оповідання у журналі, але згодом через ці історії Господь почав досить активно працювати над моїм серцем. Ось один із таких прикладів.

Прочитавши історію про абрикоси, я не надто серйозно до цього поставилася. За деякий час диявол почав мені нашіптувати: «Навіщо тобі так рано рушати за Господом та змалечку ставати монашкою?» і таке інше. Від цього мені зробилося ніяково. Тому на шлях повернення до Бога витратилося пів години. Після цього я жодного разу не засумнівалася, що йду правильним шляхом.

Я вдячна Богові, що з дитинства можу Його пізнавати. Таких випадків у моєму житті безліч, але суть у тому, що завдяки журналу «Стежинка» я стала християнкою.

Ганна РОДКІНА

НА ДАЧІ

Після того, як я вийшла на пенсію, в мене з'явилося багато вільного часу. Тому я постійно перебуваю на дачі. І там я вперше в житті почула про живого Бога.

Біля мене мешкають віруючі. Моя онука Аліса, якій 11 років, принесла від них журнал «Стежинка», і ми вперше почали розуміти, хто такий Бог.

Аліса все літо ходила до церкви, розповідала вірші про Бога. Я також зацікавилася, декілька разів відвідувала групу з вивчення Біблії, була на служінні в церкві, а потім щось надломилося в моїй душі. Мені стало прикро за все своє життя, і я слізно благала Господа про прощення.

Зоя ПОДКОЛЗІНА

МЕНІ ПОЛЕГШАЛО

Мені дуже подобається журнал «Стежинка», хоча всі казали й

кажуть, що оскільки я мусульманка, то мені не можна його читати, молитися та відвідувати недільну школу. Тоді я сказала про це сестрі Катерині, нашій учительці недільної школи. Вона порадила молитися та не брати близько до серця слова тих людей, які забороняли вірити в Бога й Ісуса Христа. Я так зробила, і мені полегшало.

Нещодавно виписалася з лікарні, де мені вирізали апендикс. Перед початком операції я дуже молилася Ісусу, щоб операція була успішною. Мені зробили наркоз. А коли я розплющила очі, то побачила свою маму. Вона не пішла додому, а залишилася зі мною в лікарні на ніч.

Раптом у мене так сильно заболів живіт, що я почала плакати. Якщо я плачу, то мама знає, що це дуже боляче. Мама намагалася втішити: «Не плач, ти ж віриш у Бога». А раніше вона говорила: «Вір в Аллаха, ти ж не християнка».

Але тут мама побачила, що я зовсім не маю сил молитися. І раптом вона почала молитися, просити Ісуса мені допомогти. Я почула маму, й біль зник. А за три дні мене виписали з лікарні.

Читаю журнал «Стежинка» й читатиму Біблію.

Айнура Т., Узбекистан

ЖУРНАЛ ДЛЯ ДУШІ

Ми з чоловіком – молоді спеціалісти-лікарі районної лікарні. Хоча ніколи не вважали себе переконаними атеїстами, але й до релігійних, побожних людей себе не відносили. Тривала антирелі-

гійна політика партії та уряду призвела до того, що наше покоління у переважній більшості виявилось «безбожним». Ми, звичайно, віримо, що є над нами якась сила, яка керує, порядкує, віддає належне, допомагає у скрутну хвилину. Тож у критичних ситуаціях, звісно, звертаємося до Бога, просимо допомоги, сил, правильних рішень, удачі, здоров'я для себе та своїх пацієнтів.

Усе було так, допоки в нас не з'явився синочок Миколка – міцний, здоровий хлопчик, веселий непосида. Синочок росте – ми виховуємо його, він виховує нас. Хлопчику виповнюється п'ять років, і він починає товаришувати з діточками з багатодітної віруючої родини (три, чотири, сім, одинадцять і дванадцять років). Миколка бігає до них у гості, молиться вранці та ввечері, співає християнських пісень. Ми не забороняємо цю дружбу, бачачи, що діти нічого поганого не навчають. Хай вірить у Бога! Адже у світі стільки бруду: молодь палить, п'є, вживає наркотики, веде розбещений спосіб життя. Так хочеться зберегти його від цього. Можливо, віра допоможе в цьому. Малюк вважає себе віруючим і дуже ображається, коли йому кажуть зворотне.

Якось трапилася цікава історія. Прибігають до мене сусідські діточки й кажуть: «А ваш Миколка невіруючий!» «Чому?» – запитую я. «Ми співали християнських пісень, тато грав на баяні, а ваш Миколка почав танцювати...»

Довелося пояснювати, що Миколка – віруючий (інакше сльози, образа), та він іще дуже маленький, багато чого не розуміє. Малюк приносить від сусідів християнські книжки і просить їх читати. З ним ми й самі дізнаємося багато чого нового та цікавого для себе. Так до нас потрапив журнал «Стежинка». Пречудовий журнал!

До цього я передплачувала дитині журнали «Малятко», «Веселі картинки», «Пізнайко», та ні на чім не могла зупинитися. Та коли прочитала журнал «Стежинка», то зрозуміла, що це саме те, чого потребує мій малюк. Це журнал для душі, він допоможе розібратися в житті: що добре, а що погане, як поводитися в суспільстві.

Я пригадую, як ми читали оповідання «Диво» («Стежинка»

5/2005). Малюк дуже переживав за героїню, можливо, пригадував схожі ситуації, в яких опинявся сам (адже чужі іграшки завжди здаються цікавішими), він учився на чужих помилках, отримував життєвий досвід.

Ми прочитали всього кілька номерів, і я одразу ж оформила передплату на цей журнал.

Дуже шкодую про непрочитані випуски, адже попередня інформація для нас так і залишиться невідомою та вже ніколи непрочитаною. Дуже сподіваюся якось придбати всі випуски журналу за минулі роки.

Л. ТИМОФЕЄВА, Україна

ЯК ГОСПОДЬ МЕНЕ ЗНАЙШОВ

Мені тоді було 12 років. Мамин брат зі своєю родиною переїхав жити в Росію. А коли настали літні канікули, то до нас привезли погостювати дітей. Двоюрідні брат і сестра подарували мені кілька випусків дитячого журналу «Стежинка». Я їх усі прочитала, вони надзвичайно сподобалися. Я завжди знала, що Бог є, однак нічого про Нього не знала. Та вже тоді я всім серцем прагнула віднайти сенс життя...

«Стежинка» була за номерами, тому мені кортіло знайти продовження, але де і як, я не знала. Їх ніде не продавали. Але Бог має власні час та добу...

Минув рік. Якось у неділю ми, гуляючи з друзями, зайшли на базар. Ідучи між рядами, на одній ятці я побачила любу моєму

серцю «Стежинку». Я не могла відвести від неї очей, тому відразу заявила продавцям про наміри купити її. Але вони почали ввічливо мені пояснювати, що ця література не продається, проте я можу взяти журнал почитати, а наступної неділі в цей самий час повернути. Мене це дуже здивувало, та я погодилася б на все. Зі «Стежиною» в руках і ще якоюсь книжкою я, безміру щаслива, вирушила додому.

Відтоді я стала постійною читачкою вуличної дитячої бібліотеки. Люди, які несли це служіння, почали запрошувати до недільної школи. Але в мене не завжди це виходило.

Якось я сильно занедужала, тож мене госпіталізували на п'ять тижнів! Мені було дуже соромно, що не повернула літературу. Боялася, що християни вирішать, ніби я поцупила книжки та журнали. І щойно мене виписали, я відразу ж вирушила в дім молитви.

Мене там так сердечно зустріли, що я зовсім забула про всі свої страхи. Я не пропустила жодного служіння. Мені вже виповнилося чотирнадцять, і я почала відвідувати молодіжні служіння. Бог говорив зі мною через Своє Слово, і воно торкнулося мого серця. Я подарувала своє життя Ісусу, й зовсім про це не шкодую. Він змінив усе в мені, подарував мир і радість, про які я так мріяла.

За Його милістю я почала допомагати в дитячому служінні. Потім мені довірили групу дітей, далі – недільну школу. Улітку Господь благословляв мене у праці в наметових дитячих таборах нашого регіону. Я так раділа, що можу хоч щось зробити для Господа й таких же дітей, як я!

Тепер Господь подарував мені чоловіка, тож ми разом здійснюємо служіння серед дітей та підлітків.

Ось так маленька «Стежинка» допомогла мені знайти найголовнішу стежку в житті, що веде до Ісуса Христа. Спасибі нашому Господу за Його дивні шляхи та чудні діла!

Тетяна ЄФРЕМОВА, Казахстан

ПЕРШЕ СІЯННЯ ІСТИНИ БОЖОЇ

Журнал «Стежинка» потрапив до мене багато років тому досить цікавим чином.

Це сталося десь між 1992 та 1995 роками. В той час я ще була не християнкою, а затятою атеїсткою. В мене зростала маленька донечка, і для її естетичного розвитку я намагалася купувати цікаві книжки та журнали з яскравими ілюстраціями, оскільки сама за фахом художник-оформлювач.

Зазирнувши в черговий кіоск «Союздруку», я звернула увагу на новий журнал і, погортавши його, придбала. Мені сподобалася якість ілюстрацій, тому на зміст не зважала. Як зараз пригадую, на обкладинці було намальовано пшеничне поле. А вже вдома переглянула зміст, почитала, проте глибоко в тексти не занурювалася, лише зрозуміла, що йдеться про Бога.

Можливо, це було перше сіяння істини Божої в моєму житті, але, вважаю, журнал «Стежинка» виявився одним із тих зерняток, які проросли та принесли плід, хоча тоді я цього не усвідомлювала.

А за кілька років я стала дитям Божим. 1996 року я примирилася з Богом. І коли Він покликав мене на працю в недільній школі, то пригадала, що маю цікавий дитячий християнський журнал. Я і зараз труджуся в недільній школі й часто використовую вірші та сценарії зі «Стежинки».

Олена ШУСТАК

Я ЩАСЛИВА

Завдяки дитячому християнському журналу «Стежинка» я в 37 років навчилася молитися, тобто журнал став для мене початком шляху до Бога. «Стежинка» – найкращий журнал для мене та моїх дітей (16 та 13 років). Допоміг передплатити журнали пастор Сергій Гуц, з яким я познайомилася завдяки турботі Бога про мене та мою родину.

Бракує слів, аби описати все те, що відбувалося зі мною після читання «Стежинки». Господь указав мені на гріхи, і під час читання я каюлася у своїх гріхах, як цього навчали в журналі. Особливо часто перечитую сценку «Моє серце» зі «Стежинки» 1/97. Ця сценка допомогла мені очистити своє серце, тож я часто читаю її своїм дітям і молюся, щоб їхні серця були, як у цій історії, та щоб у серденьках моїх дітей жили тільки любов, радість і віра. Я щаслива, бо знайшла сенс життя, відкрила для себе істинний шлях – шлях віри та любові до Бога.

Галина КАЛУГІНА

СТЕЖКА ДО СПАСІННЯ

Я мешкаю в невеличкому містечку Іваново Брестської області. На канікулах ми з братом гостювали в бабусі з дідусем. Вони християни. Бабуся нам багато розповідала про Господа, про спасіння. Вона отримувала пречудові журнали ра і життя» та «Стежинка».

Коли ми з братом подорослішали й навчилися читати, то я з радістю читала «Стежинку». Там було багато віршів, які я декламувала на служіннях. Служіння в селі відбувалися в будинку моєї бабусі. Ми з братом завжди були там.

А коли вирости, Бог торкнувся і наших сердець, тому зараз ми охоче Йому служимо. Слава Господу, що Він нас знайшов!

Ось так Бог через «Стежинку» проклав нам доріжку до спасіння. Бабуся журнали всі зберігала й подарувала нам. Вони для нас завжди як свіжі. Мені незабаром 13 років, а брату 16. Ми тішимося в Господі.

* * *

Як з Ісусом жить чудово

І хвалу Йому співати.

Вірним другом будь для Нього,

Жити в Нім й не сумувати!

І як зранку лиш прокинусь,

Вчуся дякувати я,

Промовляючи жадано:

«Ти – надія лиш моя!»

Олександра ПТАШИЦ, Білорусь

ВЕЛИКА ЦІННІСТЬ

Уперше я написала лист до місії «Світло на Сході» у 13 років. Я просила надіслати мені дитячі оповідання. Я отримала відповідь від співробітниці місії, яка працювала з дітьми, – Айман Кизилборикової. Я почувалася неймовірно щасливою від отриманих книжок і журналів, але мій батько дуже протестував проти такого читання, сварив за це матір, а всю літературу безжально спалював. Але моя любов і віра у Спасителя Ісуса Христа, навпаки, лише зростали та зміцнювалися. Пригадую, як в одному з тих листів Айман-апай просила молитися за випуск духовно-повчального журналу казахською мовою. Вона писала про роздуми над назвою майбутнього проекту.

Минули роки. Я закінчила школу й переїхала вчитися до Алмати. Відвідувати зібрання я не планувала, адже всі свої зусилля й увагу зосередила на навчанні.

Якось в обідній час, повертаючись із вузу, я побачила кинутий кимось журнал «Шарапат» («Стежинка» казахською мовою), за який колись молилася. Дуже жалкувала, що мій перший журнал виявився нікому не потрібним. Підібравши його, я обтрусилася кожною сторіночку, а потім прочитала зі сльозами на очах. Я зателефонувала матері та повідомила про випуск журналу, за який ми з Айман-апай колись молилися. Вдячність Ісусу переповнювала моє серце.

Зараз я із превеликим задоволенням читаю журнал, і, хоча й подорослішала (мені 22 роки), та для мене цей журнал – велика цінність.

Після того випадку я пішла на зібрання віруючих і попросила

прощення в Ісуса Христа. В серпні 2009 року я прийняла святе водне хрещення і примирилася з Господом.

Маю дві сестри, які мешкають у ст. Дарбада Сариагашського району. Їм дуже подобається журнал «Шарапат», і вони з великим задоволенням його читають. Якось моя молодша сестра Асемай надіслала лист зі своїми малюнками для журналу «Шарапат». Але сталося так, що з невідомих нам причин лист так і не дійшов до адресата... Сестра була засмученою та розгубленою. Я, дізнавшись про це, заспокоїла дівчину, бо в місії не могли не відповісти на її лист, адже Айман-апай неодмінно б відписала. Є здогадки, що лист могли перехопити родичі, які працюють на пошті.

У нашій вірі в Ісуса трапляються не лише радісні та світлі хвилини. Але тим, хто до кінця залишиться вірним, Христос обіцяє Небесне Царство.

Актолкин, Казахстан

ДОРОГА ДО ЛЮДСЬКОГО СЕРЦЯ

Моє знайомство з місією «Світло на Сході» розпочалося багато років тому, коли була ще маленькою дівчинкою шести-семи років (1984 р. н.), яка зростала в невіруючій родині, про Бога знала лише те, що паскою відзначають Великодне свято, а ще в будинку нашої бабусі на стіні висить ікона.

Якось шкільна подруга, з якою я товаришувала ще з дитячого садка, запросила мене до себе додому й дала журнал... Як зараз його пам'ятаю. «Стежинка»! Я гортала сторінки та з великим подивом слухала, що його безкоштовно надсилають аж із самої

Німеччини. Ми жили бідно, батьки мали п'ятеро дітей, і дитячу літературу в той час мама нам не купувала.

Журнал «Стежинка» для мене був цілим світом із гарними малюнками та оповіданнями! В подружки я читала й інші видання. Яскраво закарбувалася в пам'яті книжка «Пригоди Тото та її друзів». Додому, звісно, не могла принести журнал чи книжку, бо мої батьки застерігали, щоб я товаришувала з Іриною (так звали подружку) дуже обережно, адже її родина з незрозумілої секти (це була церква ЄХБ).

Деякий час поготів мама, яка працювала на поштовому відділенні, принесла додому невелику посилку (в упакунку, що дуже схожий на ті, які використовує «Світло на Сході»). Мама сказала, що адресата не знайдено, а оскільки посилка надійшла з-за кордону, то вона дуже дорога й назад її ніхто власним коштом не надсилатиме (звісно, це було порушенням роботи пошти), але ми із сестрою так зраділи, коли з посилки мама дістала дитячу Біблію. Синю дитячу Біблію російською мовою. Ми з молодшою сестрою дуже часто гортали її сторінки, розглядали малюнки, я читала історії про доброго Бога...

Декілька років потому подруга, яка стала для мене першовідкривачем «Стежинки», запросила на дитяче святкування Різдва в «незрозумілу секту». І я поїхала. Потайки від батьків.

Моєму захопленню не було меж від побаченого та почутого! Я отримала подарунок із цукерками й маленькими янголятками. Але, приховавши їх удома й поділившись із сестричкою солодощами та враженнями, я відчувала провину, що приховую все від батьків. Тому, коли подруга знову запросила мене до церкви на якесь наступне зимове свято, я відверто розповіла мамі.

Це була перепалка яскравих дитячих вражень і переживань із дорослими логічними аргументами, що «мене кудись затягують», однак урешті-решт мама здалася, мовивши, що нас (мене із сестрою) сама туди відвезе й подивиться, що там відбувається.

Це були перші кроки до церкви... Так Бог привів до Себе мене, потім молодшу сестру, маму, старшого брата.

Минуло десять років. І я прийшла в місію «Світло на Сході» помічником. Для мене це було й залишається цінним подарунком від Бога. Тут Господь виховував та багато чого мене навчав. І продовжує виховувати та проявляти Свою любов через наших співробітників.

Читаючи листи читачів журналів видавництва «Світло на Сході», надсилаючи бандеролі та посилки, я по-особливому переймаюся, як на ці журнали чекають, як дорослі та діти радіють кожному випуску. І це не просто цікаві ілюстрації та оповідання... Бог із таких моментів викладає шлях до людського серця. Адже й для мене самої колись «Стежинка» була першими кроками назустріч Йому.

Тепер «Стежинку» із задоволенням читають мої племінники та діточки моїх друзів. Мені 33 роки. Чотири роки тому я вийшла заміж.

Оксана ТОННЕ, Україна

Я ШУКАЛА БОГА

Спершу дитячий журнал «Стежинка» я читала російською мовою. Пізніше його почали видавати українською, і я надзвичайно цьому раділа.

Я народилася в Киргизстані, в родині геологів. В Україну ми переїхали 1986 року. Батьки влаштувалися на роботу в гранітному кар'єрі на Житомирщині, хоча мама родом із Хмельниччини, а батько – Івано-Франківщини.

У робочому селищі, де ми мешкали, не було жодної церкви, але ще змалку мама вчила мене молитви «Отче наш» (це був мій перший духовний досвід). Як зараз пам'ятаю той трепет, благоговіння, коли я відчувала поряд Божу присутність. І як радісно тріпотіло моє серденько! Навіть не усвідомлюючи, я шукала Бога, цікавилася недитячими питаннями про життя і смерть, жорстокість і несправедливість цього світу.

І Бог мені відповів! Перші християнські євангелізації з фільмом «Ісус» у селищі Червоногранітне почали проводити з 1990 року. Почувши Благу звістку спасіння, зрозуміла, що це саме те, чого я так довго шукала, до чого линуло моє серце, тому одразу й покалася (мені тоді було лише десять років). Моя мама також покалася. Батьки на той час уже розлучилися.

Десь відтоді ми почали передплачувати християнські журнали «Віра і життя» та «Стежинка», які допомагали мені пізнавати Бога та Його волю. Отримавши відповіді на питання, які хвилювали, я прагнула якнайшвидше охреститися, проте це дозволили мені зробити лише в 14 років.

Журнал «Стежинка» був гарною підтримкою в моєму християнському житті. Щоразу з великим трепетом розпечатувала чималий конверт, поспішаючи переглянути улюблений журнал і почитати його. А пізніше, коли журнал почали видавати українською мовою, було ще радісніше його читати, адже це моя рідна мова.

Журнал «Стежинка» не лише мій наставник, а й близький друг. Оскільки в селищі, крім мене, ніхто з дітей і молоді не відвідував церкви, я почувалася «білою вороною». А завдяки журналу моя самотність не була такою гострою. Він тішив мене, з ним подумки спілкувалася, вивчала напам'ять його вірші. Здається, відтоді ми не припиняємо його передплачувати. Коли я подорослішала, то передплачувала його племінникам, а зараз – уже своїм дітям.

За освітою я редактор і філолог. З 2006 року мешкаю в Києві, де навчалася та почала працювати. В церкві «Дім Євангелії» під час євангелізації «Фестиваль надії» (коли готувала статтю для християнського журналу) я познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком – лідером молитовного служіння.

Зараз ми виховуємо двох синів: Михайлика (8 років) та Олеся (5 років). Діти мають різні вподобання, проте обом у «Стежинці» подобаються художні історії, комікси, науково-пізнавальні нотатки. Старшого Михайлика часто можна застати за читанням «Стежинки», розгадуванням кросвордів та інших завдань. Кілька разів ми відвідували свято «Стежинки», від якого вся родина була в захваті. Так формується дружба нашого молодого покоління зі «Стежиною».

Я дуже вдячна за журнали «Стежинка» та «Віра і життя»! Вони принесли в моє життя та життя моєї родини багато світла.

До речі, мої перші журнали визначили й вибір мого майбутнього фаху. Я завжди прагнула підтримувати людей через християнське слово, адже на власному досвіді переконалася, що воно діє як цілющий бальзам.

Олеся ЧАПЦЕВА-БЄЛОУС

БОГ МЕНЕ НАВЧИВ

Коли я була маленькою, десь років 12, мені до рук потрапив журнал «Стежинка». Моє серце по-дитячому щиро відкривалося до Бога. А той номер «Стежинки» було присвячено темі «завдрощі». Смысл донині пам'ятаю. Господь через ту статтю навчив мене не заздрити. Пригадую написане: коли твій друг має щось хороше, то за нього потрібно радіти, а не заздрити. А Господь Бог попідкується, щоб і ти мав усе необхідне. Коли щиро радієш за ближнього, а не заздриш, то це приємно Богові, а твоє серце зберігає мир і радість. Як у Біблії написано: «Тіштеся з тими, хто тішиться».

Пам'ятаю, як Бог навчав мене радіти за інших. Батьки моєї подружки були на заробітках, а мої – ні. І мама подружки придбала їй до школи багато дорогих закордонних речей: модні кросівки, футболки, джинси якісного темного кольору тощо. Подружка приміряла, показувала, раділа. Все їй неабияк личило. І тут я згадала пораду «Стежинки» – радіти за інших... Я поставила себе на місце подружки й подумала: «Як усе-таки добре!» Я зовсім забула про себе, бо тієї миті щиро раділа за подругу. А коли пізніше прийшли думки про себе, то подумала, що Господь і про мене попідкується, тож додому повернулася умиротвореною та з відчуттям перемоги – Божої перемоги. З відчуттям щастя замість гнітючих заздрощів.

Слава Богу, що через журнал Він формував мій характер слухного часу! На жаль, ця дівчинка, моя подружка, й до цього часу не знає Господа, а я з Богом багато років. Зараз мені майже 31 рік. І жодні скарби світу з цим не зрівняються. Чому заздрити? Потрібно шукати Бога, Його Царства та щирого серця!

Інна АНДРОНИК, Молдова

ДУМКА ВІД ГОСПОДА

За милістю Божою ми здійснюємо служіння благовістя в дитячих будинках, школах-інтернатах і дитячій туберкульозній лікарні. Понад 10 років передплачуємо журнал «Стежинка» дітям із цих закладів. Дітям журнал дуже подобається і вони завжди нетерпляче очікують, постійно запитують: чи не з'явився новий випуск.

Хочу поділитися однією історією, яка сталася нещодавно.

Я зі своїми дітьми прийшов до бібліотеки за книжками зі шкільної програми. Поки нам підбирали літературу, мої діти (їх троє) почали переглядати дитячі журнали, і кожен вибрав собі для читання по кілька видань. Як батько я небайдужий до того, що читають мої діти, тому вирішив переглянути ці журнали. І, м'яко кажучи, був вражений. Жахастики, війни, напівоголені тіла... Звісно, жоден журнал ми не взяли.

І тут спало на думку (вірю, що від Господа) запропонувати бібліотеці дитячий християнський журнал «Стежинка». Я мав новий випуск із собою. Бібліотекар спрямувала мене до завідувачки. Ми пречудово поспілкувалися, і вона погодилася, що сучасні видання для дітей містять багато гидоти. Тоді я показав наш журнал і сказав, що вдома маю цілу підшивку за кілька років. Але охоче віддам усі випуски бібліотеці, щоб діти читали добре та хороше: журнали навчають вірити в Бога, чинити по-християнськи. Я залишив останній випуск для ретельного дослідження, і Господь розкрив серце цієї жіночки. Вона погодилася прийняти всі журнали й попросила дозволу поставити на них штамп бібліотеки.

Про журнал вона сказала, що це просто пречудове, яскраве, кольорове видання. «Дійсно, навколо одне добро, позитив. Це ще й міжнародне видання, що зареєстровано в Міністерстві друку. Ми охоче запропонуємо його дітям!», – вирішила вона. Слава Богу!!!

Ми всією родиною молимося, щоб дітки читали ці журнали, й через них вони пізнали Бога та Його Сина, нашого Спасителя. Як чудово, що є «Стежинка», де Євангеліє подається в такій простій, доступній дітям формі!

Родина ВАДАНЮК, Росія

Я ВІРЮ В БОГА

Я відвідую недільну школу й там дізналася, що видається журнал «Стежинка». Я особисто хочу його отримувати, щоб моя сім'я читала. Я вірю в Бога та хочу, щоб мої батьки також увірували. Я закінчила шостий клас. Надсилаю свій вірш «Стежинка в небо».

Стежинка в небо

Так доріг багато
У світі цьому є,
Та мені «Стежинку»
Мій Господь дає.

Тож вузьку стежинку
Завжди обирай,
Лиш по ній дійдеш ти
У небесний край.

В місто неземнеє
Стежку де знайти?
Та Ісус промовив:
«Ти за мною йди!»

Тільки лиш Ісусу
Завжди довіряй,
Бо із Ним дійдеш ти
У небесний край.

Важко на стежині
І непросто там.
Та Ісус промовив:
«Допомогу дам!»

Тож вузьку стежинку
Завжди обирай.
І по ній дійдеш ти
У небесний край.

І. МИТОВА, Україна

У цій книжці зібрано свідчення дітей і дорослих, для яких журнал «Стежинка» став тим шляхом, що привів до Бога. Дивовижні шляхи Господні й безмежна Його любов до грішних людей!